

використовуються основні облікові категорії. Актуарний облік як етап розвитку бухгалтерського обліку виконує такі завдання:

1) формування фінансової інформації про діяльність суб'єкта господарювання, яка може бути використана при прийнятті рішення щодо інвестування, кредитування та інших подібних операцій про вкладення ресурсів в діяльність даної організації;

2) формування фінансової інформації організації для визначення величини, строків та ймовірності її майбутніх грошових потоків;

3) групування фінансової інформації суб'єкта господарювання за категоріями операційної та фінансової діяльності;

4) формування фінансової інформації діяльності організації, яка буде використана для оцінки фінансового ризику, пов'язаною зі структурою фінансування;

5) формування фінансової інформації про економічні ресурси підприємства, інформації щодо вимог власників до цих ресурсів, а також про зміни щодо ресурсів.

Отже, визначені завдання сформульовані з метою створення інформації, яка орієнтована на існуючих та потенціальних інвесторів для прийняття рішення вкладання ресурсів в діяльність організації на основі оцінки її економічної вартості, прогнозованих та вільних грошових потоків.

Література:

1. Кузнецова С.А. Перспектива бухгалтерського обліку: стратегічність, електронна комерція та соціальна спрямованість / С.А. Кузнецова // Європейський вектор економічного розвитку. – 2014. – № 1(16). – С. 73–83.

2. Ивашкевич В. Б., Шигаев А. И. Концептуальные основы актуарного учета и отчетности // Аудит и финансовый анализ. 2010. № 6. С. 45—55.

ЗАХОДИ ПОДОЛАННЯ РОЗБАЛАНСОВАНOSTІ ДОХОДІВ ТА ВИДАТКІВ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ

Стебловська Д. Ю., студентка 3 курсу навчально-наукового інституту «Економіки та бізнесу»

Зайцева Л. О., канд. екон. наук, ст. викл. каф. фінансів, обліку та банківської справи

Державний заклад «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка»

Згідно з п. 2, ч. 1, ст. 7 Бюджетного кодексу України один з найважливіших принципів бюджетної системи України це принцип збалансованості, відповідно до якого повноваження на здійснення витрат бюджету мають відповідати обсягу надходжень бюджету на відповідний бюджетний період [1]. Прагнення до рівноваги бюджетних доходів і витрат

шляхом збалансованості розміру державного бюджету – сьогодні головна мета нашої держави. В той же час, в Україні все більше переважає стан негативного явища - дефіциту державного бюджету, тобто перевищення видатків бюджету над його доходами. Значно посилилась розбалансованість бюджетної сфери з 2014 р., як результат зниженням ВВП і тимчасовою втратою контролю над частиною території країни у поєднанні з різким зростанням витрат бюджету із-за необхідності збільшення фінансування оборони країни та девальвацією національної валюти. Тиск на бюджетну систему і далі посилюватиметься внаслідок необхідності обслуговування державного боргу, збільшення фінансування оборони й ведення ООС, відновлення зруйнованої інфраструктури Донбасу, соціального захисту внутрішньо переміщених осіб та учасників ООС.

В цих дуже не простих умовах в Україні повинні проводитися ефективні заходи щодо подолання розбалансованості державного бюджету, найбільш першочерговими, системними та дієвими, на нашу думку, є ті, що запропоновані економістами Л. Г. Шемаєвой та Н. В. Корень[2], серед яких :

- вдосконалення інституційного середовища функціонування бюджетно-податкової системи з урахуванням принципів соціальної справедливості, економічної ефективності, фіскальної достатності, розбудови адміністративно простого оподаткування, формування ефективної системи видатків. Важливим є формування дієвої системи контролю за ефективним використанням бюджетних ресурсів;

- формування оптимальної структури видатків бюджету. Раціональний розподіл видатків бюджету за статтями має відбуватися з мінімальними втратами у забезпеченні рівня та якості суспільних благ і послуг за такими принципами: узгодженість нормативно-правового забезпечення; збалансованість рівнів бюджетної системи; цільове спрямування з урахуванням реальної потреби; прозорість. Запровадження повноцінної системи планування і оцінки виконання державного бюджету за результатами потребує вдосконалення системи ключових показників ефективності, зокрема результативних показників ефективності надання державних послуг та має відбуватися в межах системи державного планування та прогнозування;

- збільшення частки капітальних видатків бюджету. Інвестування у великі інфраструктурні проекти дасть змогу забезпечити дієздатність важливих секторів економіки, сприятиме зростанню кількості робочих місць усіх категорій кваліфікації і позитивно вплине на формування дохідної частини бюджету (надходження податку на прибуток, податку на доходи з фізичних осіб тощо), а відтак і на виконання державою соціальних зобов'язань;

- підвищення прозорості в управлінні державними фінансами та ефективності їх розподілу і використання. Запровадження середньострокового бюджетного прогнозування та планування і системи стратегічного планування;

- продовження реформи у сфері здійснення державних закупівель. Процес здійснення державних закупівель повинен стати максимально прозорим та урахувати загальні принципи конкуренції. Корупційна складова під час здійснення державних закупівель має бути ліквідована;

- реформування державного фінансового контролю та бюджетних відносин. Посилити контроль за сплатою податків, зборів та обов'язкових платежів до бюджету в повному обсязі; стабілізувати стан фінансово-бюджетної дисципліни і зменшити кількість та обсяги порушень; удосконалити систему відповідальності учасників бюджетного процесу; посилити координуючу роль держави у цьому процесі.

- впровадження інтегрованої інформаційно-аналітичної системи «Прозорий бюджет» з метою забезпечення доступності інформації про державні фінанси для суспільних потреб із забезпеченням відкритої звітності за всіма коштами, використаними отримувачами бюджетних коштів, на їх офіційних сайтах із забезпеченням доступу в режимі реального часу до всіх транзакцій, що здійснюються на рахунках Державної казначейської служби України;

- забезпечення дотримання «структурних маяків», передбачених у Меморандумі про економічну та фінансову політику між Україною і МВФ щодо дефіциту сектору загальнодержавного управління (за методологією МВФ) та інструментів його регулювання;

- подальше налагодження координації фіскальної та монетарної політики країни. Упродовж 2014 та подальші роки роль валютно-курсової та грошово-кредитної політики при формуванні та виконанні бюджету суттєво зросла, що посилює необхідність їх узгодження. В умовах відтоку депозитів з банківської системи держава податковими інструментами має вилучати надлишок готівки з обігу, щоб уникнути розгортання спіралі інфляційно-девальваційних процесів;

- подальша реалізація реформи бюджетної децентралізації, що потребує розширення прав місцевих органів влади, зміцнення їх бюджетної самостійності та визначення відповідальності.

Отже, політика уряду нашої країни щодо подолання розбалансованості державного бюджету повинна бути виважена і спрямована на рівновагу доходної та видаткової частин державного бюджету. Першочерговим завданням досягнення збалансованого бюджету є впорядкування урядових видатків, що передбачає: скорочення їх частки у ВВП та збільшення видатків на освіту, охорону здоров'я, розвиток інфраструктури. Лише після цього стає можливим, визначити параметри податкової реформи, яка за будь-яких умов не повинна збільшувати дефіциту бюджету. При вирішенні проблеми зменшення видатків з бюджету слід перевірити ефективність використання виділених коштів по кожній виділеній статті. Якщо держава обирає засобом подолання бюджетного дефіциту використання запозичень, тоді кращим варіантом є внутрішні позики, тому що, кошти за обслуговування таких позик залишаються у держави, на підприємствах, у населення та його обслуговування значно дешевше ніж сплата відсотків по кредитах МВФ. В економічній ситуації, що склалася зараз в Україні, для збалансування державного бюджету необхідно використовувати механізм скорочення бюджетних витрат, а фінансування витрат на армію, ліквідацію можливих надзвичайних ситуацій та на проведення ООС здійснювати за рахунок бюджетних резервів.

Література:

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010р. № 2456-VI, зі змінами [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>
2. Шемаєва Л. Г. Оцінка дисбалансів у бюджетній сфері та шляхи їх подолання. Аналітична записка/ Л. Г. Шемаєва, Н. В. Корень/ [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1800/>

ПРОГНОЗУВАННЯ ЛІСОВОЇ ПОЖЕЖНОЇ НЕБЕЗПЕКИ

Тимченко С. С., Карпішен Б. С., студенти 5 курсу механічного факультету
Крайнюк О. В., канд. техн. наук, доц. каф. метрології та безпеки життєдіяльності

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Аналіз обстановки в області охорони лісів від пожеж дозволяє виділити основні вузькі місця існуючого підходу до прогнозування лісової пожежної небезпеки:

1) існуючі методи прогнозу лісової пожежної небезпеки не враховують фізико-хімічні процеси сушіння і запалювання шару легко-горючих матеріалів, які є одними з визначальних у настанні пожежної небезпеки;

2) на великих малоосвоєних територіях, як правило, є лише рідкісна і нерозвинена мережа метеостанцій, а зараз саме ця інформація використовується для оцінки пожежної небезпеки;

3) фактори антропогенного навантаження і грозової активності належним чином не враховуються;

4) в системі охорони лісів від пожеж відсутній обчислювальний центр для централізованої обробки вихідної інформації і вироблення прогнозу.

Прогноз поведінки лісових пожеж включає в себе прогноз швидкості поширення кромки пожежі і його розвитку (можливості переходу низової пожежі у верхову). Сюди ж доцільно віднести і прогноз наслідків пожежі, оскільки він також дуже важливий при організації управління діючими лісовими пожежами. Термін управління лісовими пожежами слід розуміти як в широкому, так і у вузькому плані. Він охоплює організацію лісопожежної охорони; усунення причин виникнення пожеж (протипожежну пропаганду, облаштування території); створення сприятливих умов для своєчасного виявлення виникаючих пожеж (мережа пожежно-спостережних пунктів, авіа патрулювання, космічний моніторинг); обмеження поширення пожеж, зменшення екологічної шкоди і економічного збитку від пожеж (облік можливих негативних наслідків пожеж, використання позитивної ролі вогню у лісі).

Управління лісовими пожежами у вузькому плані слід розуміти як управління діючими пожежами на основі прогнозу їх поведінки. Безпосереднє управління лісовими пожежами – це контролювання поширення і розвитку кожної пожежі на основі прогнозу її поведінки, тобто поширення,